

Hoofdstuk 32

Lieve kleinkinderen,

Omie en ik waren met onze pleegkinderen op een camping in Luxemburg. Niet ver van onze caravan stond een prachtige dure tent, waarin twee heel leuke mensen een paar weken hun vakantie vierden.

‘Mooie tent,’ zei ik tegen die man.

‘Ja, hebben wij gekregen, van ons neefje.’

‘Geef mij ook zo ’n neef,’ antwoordde ik.

‘Nu,’ zei hij, ‘ik denk dat jij hem wel kent.’

Nee, ik ga nu geen namen noemen, maar ik had zijn neef inderdaad veel op de televisie gezien en luid gejuicht wanneer hij voor ons Nederlands elftal weer een doelpunt had gescoord.

Die neef van hem, de zoon van zijn zus, was met voetbal multimiljonair geworden, speelde bij een grote club in Europa en deelde heel royaal zijn rijkdom met zijn familie.

Hoofdstuk 32 - ‘In het land van vreemdelingschap’ - Genesis 46 , 47

Voor vader Jacob was het een blijde dag toen hij op reis ging vanuit het land Kanaän naar Egypte. Het was een moeilijke beslissing geweest. Oude bomen moet je niet verplanten. Maar Israël ging wel op reis, denkend aan de woorden van zijn vader Izaäk die lang geleden tegen hem zei: ‘Jacob, vergeet nooit, dat wij mensen, vreemdelingen op deze aarde zijn. Wij hebben geen blijvende stad op deze wereld. Wij moeten steeds reisvaardig zijn. Dat heb ik van mijn vader Abraham geleerd en nu leer ik het jou: *‘Eens brengt God ons thuis.’*

En nu verliet Jacob opnieuw het land Kanaän, het land waar zijn grootvader Abraham en zijn vader Izaäk begraven lagen. Ook zijn vrouwen Rachel en Léa. Lang geleden, op de vlucht voor zijn tweelingbroer Ezau had hij in een droomgezicht de hemel open gezien. Zou God hem in een droom nu weer verschijnen?

Bij de grensplaats Berseba stopte de karavaan. Voor ze het land Kanaän verlieten wilde Jacob eerst God offers brengen en Hem om hulp vragen.

God sprak die nacht in een droom tot hem: ‘Jacob! Jacob!’

En Jacob antwoordde: ‘Ja Heer, ik luister.’

God zei: ‘Ik ben God, de God van je vader. Wees niet bang om naar Egypte te gaan. Ik zal je daar zoveel nakomelingen geven, dat ze een groot volk worden. Jacob, Ik Zelf zal met je meegaan naar Egypte en Ik zal je ook weer terugbrengen. En als je sterft zal Jozef bij je zijn.’

Na dit Goddelijk Woord was Jacob helemaal gerustgesteld. Hij kon met alles vrede hebben. Nu hoefde hij alleen nog maar te denken aan zijn zoon Jozef. Ja, o groot wonder, zijn zoon Jozef leefde en heel spoedig zou hij hem zien! Wat gaf het dat de reis naar Egypte lang en zwaar zou zijn? Eigenlijk te zwaar voor een man van zijn leeftijd die moest reizen in een schokkende wagen over hobbelige wegen vol gaten en kuilen. En dan de brandend hete zon en soms bijna geen water voor al zijn dieren...
Hij ging naar zijn zoon Jozef en dan viel al het andere in het niet!

Jacob liet zijn zoon Juda vooruit reizen om Jozef naar de weg te vragen, waar zij in Egypte moesten zijn. Direct liet onderkoning Jozef zijn wagen klaarmaken en reed naar de provincie Gosen. Daar zou hij zijn vader ontmoeten. Hij reed zo snel als zijn paarden maar konden rennen. Hij wilde zo snel mogelijk bij zijn vader zijn. Toen hij dichtbij de karavaan van zijn vader was, liet hij zijn paarden stilhouden en stapte uit zijn wagen. Om zijn vader na zoveel jaren weer te zien, zittend of staand in zijn koninklijke wagen, dat kon niet. Want ook al mocht hij dan in Egypte een groot man zijn, zelfs de op één na machtigste, vandaag was hij niets anders dan de zoon van Jacob, een jongen die erg heel erg blij naar zijn vader toeliep. Maar ook de oude vader Jacob was uit zijn wagen geklommen en zo tussen de beide wagens in ontmoetten ze elkaar. Lang stonden ze daar met de armen stijf om elkaar heen geslagen. Iedereen mocht zien en horen hoe vader en zoon stonden te huilen.

Lang stonden ze daar met de armen stijf om elkaar heen geslagen.

Toen Jacob eindelijk weer kon spreken zei hij: ‘Nu kan ik rustig sterven, want ik heb gezien dat je leeft.’

Daarna klommen ze samen in de wagen van Jozef en zo heel dicht naast elkaar reden ze verder Egypte binnen. Van voren, van achteren en naast hen, overal om hen heen reden ruiters met hun flikkerende speren. Dat waren de soldaten van de

Farao. De glorie van de onderkoning straalde af op Jacob, de veehoeder uit het Zuiderland van Kanaän. Het was bijna te veel voor zijn oude hart. O, als zijn overleden vrouw Rachel dit eens had mogen zien....

Toen Jacob en de zijnen zich in de provincie Gosen goed te wonen hadden gezet en alles weer in rustig vaarwater was gekomen, nam Jozef zijn vader een keer mee naar de Farao. Niet dat de oude man Jacob hoog opzag tegen de gunst en de glorie van koningen, maar hij wilde wel graag eens de man ontmoeten die zijn zoon tot zo'n hoog ambt had geroepen. Hij was ook niet verlegen of onder de indruk toen hij voor de hoge troon van de Farao stond. *Hoe zou hij ook bang zijn voor een koning, hij die met God Zelf geworsteld had?*

Het was een geladen moment: Israël en Egypte ontmoetten elkaar. Jacob en de Farao spraken lang met elkaar. De Farao was zichtbaar onder de indruk van Zafnath Paäneachs vader die een majesteit uitstraalde, waar hij zich klein bij voelde.

Hoeveel zijn de dagen van de jaren van uw leven?' vroeg de Farao.

'De dagen van de jaren van mijn vreemdelingschap zijn honderd en dertig jaar,' antwoordde Jacob.

Waar Egypte van *leven* sprak, sprak Israël van *vreemdelingschap*. Want wij mensen zijn hier op deze wereld slechts te gast. Vossen hebben holen, vogelen des hemels nesten, Farao's paleizen, maar waar zal Israël zijn hoofd neerleggen? De Farao had veel wat Jacob **niet** had. Maar Israël had **iets** dat de Farao niet had.

De Farao kwam van zijn hoge troon en liep naar Jacob toe die zwijgend zijn handen ophief. Vader Jacob had de Farao iets te geven. Iets eeuwigs, iets heiligs, iets van de Here God die ons aller herder was en is: de zegen. 'De Heer zegene u en hij behoeft u....'

'Amen,' zei de Farao. Hij had er geen woord van verstaan, maar hij begreep *dat deze oude Hebreëer zijn kostbaarste bezit met hem had willen delen.*

De vijf volgende hongerjaaren kwamen en gingen voorbij. Heel Egypte kocht koren van Jozef. De eerste paar jaren voor geld en toen dat op was, verkochten ze hun vee aan Jozef. Daarna verkochten ze hun huizen en hun land en tenslotte zelfs hun eigen lichaam. Ze werden allemaal slaven van de Farao. In het vervolg moesten ze land huren van de Farao en van de opbrengst waren ze verplicht om een vijfde deel belasting te betalen.

Maar de familie van Jozef hoefde geen belasting te betalen. Zij werden rijk en hun kuddes schapen, geiten en koeien werden steeds groter.

Nog zeventien jaar heeft Jacob in alle vrede en rust in Egypte gewoond. Toen hij voelde dat hij niet lang meer zou leven, liet hij Jozef bij zich roepen en vroeg hem: 'Wanneer ik binnenkort sterf begraaft mij dan niet in dit vreemde land

Egypte, maar doe dat in de grot van Machpéla, in het land van Gods belofte. Daar wil ik rusten bij mijn ouders en bij mijn grootouders Abraham en Sara, bij Léa, mijn vrouw.'

En Jozef antwoordde: 'Ik zal doen, wat u vraagt.'

'Zweer dat je dit zult doen.'

Jozef deed dat, waarop Jacob vanaf zijn bed een buiging maakte voor de onderkoning van Egypte, zijn zoon!

Het was niet niets wat Jacob had gevraagd, maar in de Naam van de Heer beloofde Jozef het. Hij had tranen in zijn ogen. Maar Jacob glimlachte en zachtjes dankte hij God dat ook zijn laatste wens op deze wereld in vervulling zou gaan.